

Sygn. akt V CNP 158/06

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi W. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 24 lipca 2006 r.,

w sprawie z powództwa W. D.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń "Na Życie" S.A.

w W. - Oddziałowi w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2006 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił apelację powódki W. D. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 28 lutego 2006 r. w sprawie o zapłatę.

Powódka, reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła apelację wraz z wnioskiem o zwolnienie jej od kosztów sądowych. Zarządzeniem z dnia 4 kwietnia 2006 r. wniosek ten został zwrócony na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. w związku z art. 102 ust. 3 u.k.s.c. Po doręczeniu odpisu zarządzenia, pełnomocnik powódki złożył ponownie wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, który został w całości przez Sąd I instancji uwzględniony. Sąd II instancji stwierdził, że Sąd I instancji nieprawidłowo postąpił rozpoznając merytorycznie kolejny wniosek powódki o zwolnienie od kosztów sądowych, zamiast odrzucić apelację. Sąd Okręgowy orzekł zatem, że apelacja powódki podlegała odrzuceniu zgodnie z art. 373 k.p.c.

Powódka wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego odrzucającego jej apelację, powołując się na naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c., art. 130 § 2 i 3 k.p.c., art. 130² § 3 k.p.c., art. 359 § 1 w związku z art. 362 k.p.c., art. 360 k.p.c., art. 365, 366 k.p.c., art. 10 w związku z art. 96 ust. 1 pkt 10, art. 100 oraz art. 102 ust. 2, 3 i 4 u.k.s.c., przez co powódka poniosła szkodę. Zdaniem powódki, w wyniku formalnego zamknięcia rozprawy przez Sąd II instancji poniosła szkodę, gdyż nie może dochodzić w procesie swoich roszczeń majątkowych wobec pozwanego na kwotę 2 891,77 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie istotne jest to, że kwestionowane postanowienie Sądu II instancji zamknęło powódce tylko możliwość kontroli instancyjnej (apelacyjnej) wyroku Sądu I instancji. W konsekwencji istnieje wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 lutego 2006 r. korzystający z waloru prawomocności i

powagi rzeczy osądzonej (art. 365 i 366 k.p.c.). Nie został on zakwestionowany również w tej skardze, zatem nie może podlegać jakiegokolwiek weryfikacji w sprawie skargowej.

Skarga powódki nie spełnia także istotnego wymagania, przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Strona skarżąca bowiem – w następstwie procesowego ukształtowania swojej skargi – została pozbawiona możliwości dowodzenia, że wynik postępowania odwoławczego byłby dla niej korzystny. Sąd Najwyższy nie może zastępować sądu drugiej instancji i rozstrzygać, jakiej treści orzeczenie odwoławcze powinno zapaść w następstwie nieodrzczenia apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r. V CNP 86/06 Biul. SN 2006/10/14). Zaskarżając jedynie postanowienie o odrzuceniu apelacji strona skarżąca nie uprawdopodobniła, gdyż nie mogła uprawdopodobnić, powstania szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Należało więc odrzucić skargę 424⁸ § 1 k.p.c.